

han har fundet, det var rigtigt her i dette Ting at fremkomme med et Forslag til en Revision af Statsbanernes Lønningssatser, en gennemgaaende Revision, og den ærede Minister har oven i Købet fremlagt Forslaget i en saadan Skikkelse, at hvis det vedtages, er Revisionen gennemført, ikke for en kortere Tid, ikke foreløbig eller midlertidig, men derimod for bestandigt. Med andre Ord, vedtage vi det Forslag, som foreligger, ere vi her stillede ganske paa selysamme Maade, som naar vi ellers vedtage en Lønningslov. Hvorlænge en Lønningslov skal vare, det vide vi ikke, den varer, indtil vi afløse den med en anden, og saaledes vil det ogsaa gaa med dette Forslag, hvis vi vedtage det i den Skikkelse, hvori det her foreligger. Altsaa den Vej, jeg har paaapeget, var den, Ministeren kunde have gaaet, og jeg synes egentlig talt, der slet ikke var nogen anden, men som sagt, han er kommen med denne Lønningslov, og deri er der saa en Paragraf, der siger, at i næste Samling skal der forelægges Forslag om Revision af de Paragraffer i Loven om Statsbanedriftens Ordning, som ikke blive Genstand for Revisionen i Aar. Jeg skal tilstaa, jeg ikke har det mindste imod at gaa med til en Lønningsforbedring allerede i indeværende Samling, men jeg finder det ganske naturligt, at denne Lønningsforbedring indskrænkes til at gælde nogle faa Lønningsklasser, dem som have mindst i Løn, og som trænge haardest. Det forekommer mig i det hele taget ikke rigtigt nu at ville gennemføre Love, der i væsentlig Grad gør Kommissionens Arbejde ganske betydningsløst, jeg synes, at vi skulle holde Vejen aaben, for at de mange Oplysninger, de mange Overvejelser og Forhandlinger, som senere ville komme til at foreligge i Kommissionens Betænkning, allesammen kunne komme til Nytte her i Rigsdagen under Behandlingen af det store Spørgsmaal: Statsbanedriftens Ordning. Jeg skal derpaa gaa over til at tale lidt om Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at hvis vi vedtage dette Forslag, have vi vedtaget en Lønningslov, der er bestemt til at vare i en Aarrække, og det ligger i Sagens Natur, at da Forslaget er af den Beskaffenhed, saa indeholder det ogsaa Lønningstillæg, Lønningsforbedring, ikke alene for de Funktionærer, som trænge haardest til et Tillæg, men ogsaa for dem, der trænge i mindre Grad, ja endogsaa for dem, som slet ikke trænge, og for hvem der overhovedet slet ikke kan være Tale

om Trang, men som der meget godt kan være Tale om under normale Forhold, naar vi have Penge nok til Raadighed, at give et lille Lønningstillæg. Men den højtærede Minister tager dem, som sagt, alle med, og det stemmer da ogsaa med hele Forslagets Karakter. Der er en Ting, jeg dog især her skal henlede Opmærksomheden paa. Den ærede Minister er af den Opfattelse, at man kan revidere et Stykke af den nu bestaaende Lov om Statsbanedriftens Ordning, og at man saa senere ved Revision af de øvrige Spørgsmaal i denne Lov meget vel kan gøre Brug af det Arbejde, som Kommissionen til den Tid har fremlagt for Offentligheden. Men det er i Virkeligheden en ren Fejltagelse. Jeg skal nævne et eneste Eksempel, som er ret slaaende i saa Henseende. Vi have i Kommissionen tænkt paa at omorganisere den øverste Styrelse for Statsbanerne. For Øjeblikket er den øverste Styrelse jo Generaldirektøren. Vi have ment at ville indrette en kollegial Styrelse i Stedet, det vil med andre Ord sige, at foruden Generaldirektøren skulde der udnævnes 4 Direktører, og disse 5 Herrer i Forening skulde saa danne Generaldirektoratet eller Generaldirektionen, og i denne Forsamling skulde altsaa de vigtigste Afgørelser for Statsbanerne træffes. Vi have ment, at det var rigtigt at gaa denne Vej, som man gaar andetsteds, og som vi ved nærmere Overvejelse — i hvert Fald en stor Del af Kommissionens Medlemmer — fandt at kunne anbefale ogsaa at gaa her. Men hvad vil det sige? Naar altsaa denne Lov vedtages, naar vi senere fortsatte vort Arbejde og blive enige — Muligheden er i alt Fald til Stede — om en saadan Organisation, ja, saa staar der 4 Afdelingschefer, som det var Meningen skulde bort, og der er ogsaa andre Embeder, vi ville have bort; den ene Trafikchef mene vi ikke, at der er nogen Brug for, og endelig ville vi have et nyt Embede oprettet for en Overingeniør under Baneafdelingen, som selvfølgelig skulde træde til, naar der var Tale om Anlæg af ny Statsbaner. Men naar nu denne Lønningslov en Gang er vedtagen, saa er Embedernes Antal og Art slaaet fast, og saa kan det aldeles ikke nytte noget, at vi komme med Forslag i den Henseende — i hvert Fald vil Vedtagelsen af vort Forslag medføre den Nødvendighed, at saa skal Lønningsloven ogsaa forandres. Og saa er der et Forhold endnu. Den ærede Minister mente, at han maatte komme med et saadant Lønningsforslag af Hensyn til Funktionærerne, der